

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Prishtinë, më 8 mars 2013
Nr. ref.: AGJ385/13

AKTGJYKIM

në

Rastin Nr. KI120/10

Parashtruese

Zyma Berisha

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të
Republikës së Kosovës, Rev. nr. 308/2007, të 10 qershorit 2010**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, Kryetar
Ivan Čukalović, Zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Kadri Kryeziu, gjyqtar,
Arta Rama-Hajrizi, gjyqtare

Parashtruesja e kërkesës

1. Parashtruese e kërkesës është znj. Zyma Berisha (në tekstin e mëtejme: Parashtruesja), me vendbanim në Pejë.

Vendimi i kontestuar

2. Vendimi i kontestuar i autoritetit publik është Aktgjykimi i Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës, Rev. nr. 308/2007, i 10 qershorit 2010, pranuar nga parashtruesja më 13 shtator 2010.

Objekti i çështjes

3. Kërkesa e parashtrueses ka të bëjë me shkeljen e pretenduar të të drejtave të njeriut, që i janë bërë asaj, nga nenet 3.2 [Barazia para Ligjit] dhe 24.1 [Barazia para Ligjit] të Kushtetutës, me Aktgjykimin Rev. nr. 308/2007 e Gjykatës Supreme, e 10 qershorit 2012. Nëpërmjet këtij aktgjykimi, ishin anuluar vendimet e gjykatave të instancave të rregullta në favor të parashtrueses së kërkesës, dhe ishte mbështetur kërkesa për revizion, që kishte iniciuar Kompania e sigurimit “Kosova e re” (në tekstin e mëtejme: “Kosova e re”). Objekt i kësaj procedure civile ishte konfirmimi i statusit të punonjësit të përhershëm të parashtrueses së kërkesës, nga “Kosova e re”, dhe, si rezultat, rikthimi i saj në vendin e mëparshëm të punës. Kjo procedurë kishte ndërprerë më 10 qershor 2012, kur Gjykata Supreme nxori Aktgjykimin e kontestuar Rev. nr. 308/2007.

Baza juridike

4. Neni 113.7 i Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), neni 22 i Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregulli 56.1 i Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese (në tekstin e mëtejme: Rregullorja).

Procedura në Gjykatë

5. Më 3 dhjetor 2010, parashtruesja dorëzoi kërkesë në Gjykatë.
6. Më 27 janar 2011, Gjykata njoftoi parashtruesen dhe Gjykatën Supreme të Kosovës për regjistrimin e kërkesës në regjistrin përkatës të Gjykatës.
7. Më 2 qershor 2011, Kryetari caktoi gjyqtarin Ivan Čukalović Gjyqtar raportues. Po të njëjtën ditë, Kryetari caktoi Kolegjin shqyrtues, në përbërje të gjyqtarëve: Snezhana Butosharova (kryesuese), Enver Hasani dhe Iliriana Islami.
8. Më 21 shtator 2011, Gjykata kërkoi nga parashtruesja të dorëzonte dokumentacion shtesë përkitazi me çështjen e saj.
9. Më 26 shtator 2011, parashtruesja dorëzoi në Gjykatë dokumentacionin shtesë të kërkuar dhe, më tutje, e specifikoi kërkesën.
10. Më 24 maj 2012, parashtruesja i dorëzoi me shkrim parashtruesat shtesë në Gjykatë.
11. Më 19 qershor 2012, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtarit raportues.

12. Më 2 korrik 2012, Kryetari emëroi gjyqtarin Altay Suroy anëtar të Kolegjit shqyrtues, në vend të gjyqtarës Iliriana Islami, pasi mandati i saj si gjyqtare e Gjykatës kishte përfunduar më 26 qershor 2012, dhe zëvendësoi gjyqtaren Snezhana Botusharova.
13. Më 13 shtator 2012, parashtruesja e kërkesës i dorëzoi Gjykatës materiale shtesë me shkrim.
14. Më 6 dhjetor 2012, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin paraprak të Gjyqtarit raportues.
15. Më 7 dhjetor 2012, Gjykata pranoi dokumente shtesë.
16. Më 29 janar 2013, Gjykata, në përbërje të plotë, shqyrtoi rastin në një seancë të mbyllur.

Përmbledhja e fakteve

17. Parashtruesja e kërkesës, që nga viti 1986, ka qenë punëtore në Bashkësinë e Sigurimit të Pasurisë dhe të Sigurimeve “Kosova” në Prishtinë, në bazë të “marrëdhënies së punës me kohë të pacaktuar”, d.m.th. kishte punësim të përhershëm. Ajo ishte në postin e përkthyeses në Njësinë afariste të Shërbimeve të Përbashkëta në Kompaninë e sigurimit “Kosova”, e cila kompani më vonë është tjetërsuar dhe është transformuar në Kompaninë e sigurimit “Kosova e re”. Pas këtij transformimi, me një Marrëveshje kolektive, të arritur ndërmjet Drejtorit të Përgjithshëm të “Kosova e re” dhe Kryetarit të Sindikatës, ndër të tjera, ishte paraparë që punëtorët e Kompanisë së transformuar të mbeteshin në marrëdhënie të njëjtë pune në subjektin e ri.
18. Më 13 shtator 2000, “Kosova e re”, me Vendimin nr. 345, e caktoi parashtruesen në vendin e punës: Lektore–Arkiviste dhe përcjellëse e medieve, pozitë kjo në të cilën parashtruesja punoi derisa u transferua, sipas marrëveshjes për bartjen e profilit ndërmjet Kompanisë së sigurimit “Kosova” dhe “Kurum Commerce Group”, e njohur si “Kurum”.
19. Më pastaj, “Kosova e re”, me kontratën e re, parashtrueses ia ndryshoi statusin: nga marrëdhënia e punës me kohë të pacaktuar, në marrëdhënie pune me kohë të caktuar, duke ia vazhduar kontratën e re disa herë me radhë gjatë periudhës 2001-2004.
20. Më 25 tetor 2002, parashtrueses iu dorëzua vendimi për largim të përkohshëm nga puna.
21. Më 18 shtator 2003, parashtruesja pranoi kontratën njëmuajore të punës, nr. 1523/8.9.2003, për kohë të caktuar, e vlefshme prej 1 shtatorit 2003 e deri më 31 shtator 2003, për të cilën u ankua po në të njëjtën datë dhe ku pohoi: *“Kontratën po e pranoj, por pa dëshirën time, sepse një gjë e tillë po me imponohet për të siguruar mjete për jetesë”*.

22. Më 1 janar 2004, parashtruesja e kërkesës edhe një herë pranoi kontratë të punës vetëm për një muaj, prej 1 janarit 2004 e deri më 31 janar 2004.
23. Më 9 janar 2004, parashtruesja iu drejtua me ankesë Drejtorit të Përgjithshëm të “Kosova e re”, duke kundërshtuar kontratën njëmuajore dhe kërkoi të respektohet Marrëveshja kolektive. Parashtruesja pohoi se kontratën e ka nënshkruar nën presion dhe pa vullnetin e saj, nga frika se do të mbetej pa punë.
24. Më 3 shkurt 2004, parashtruesja, nëpërmjet Njoftimit nr. 9 është njoftuar se, duke filluar nga 4 shkurti 2004, më nuk është e obliguar të paraqitet në punë, për shkak të ndërprerjes së kontratës me kohë të caktuar. Në Njoftim nuk ishin dhënë arsye për shkakun e shkëputjes së marrëdhënies së punës me kompaninë.
25. Në të njëjtën datë, parashtruesja, së bashku me dy kolegët e saj të punës (S. B. dhe R. B.), të cilët ishin në situatë identike me të, ushtruan ankesë kundër Njoftimit.
26. Më 5 shkurt 2004, parashtruesja paraqiti rastin e saj në Inspektoratin e Punës në Prishtinë, organ ky i Ministrisë së Punës dhe Mirëqenies Sociale, dhe kërkoi nga i njëjti ndërmarrjen e veprimeve juridike për mbrojtjen e të drejtave të saj nga marrëdhënia e punës.
27. Më 23 shkurt 2004, Inspektorati i Punës iu përgjigj parashtrueses dhe dy kolegëve të saj, S. B. dhe R. B., si në vijim:

“Neni 16 i Marrëveshjes kolektive të Kompanisë ‘Kosova e re’... qartë parasheh se marrëdhënia e punës me kohë të caktuar mund të themelohet në rastet në vijim: të zëvendësimit të punëtorit i cili mungon nga puna, rritjes së përkohshme të vëllimit të punës, punësimit të praktikantit për një kohë të caktuar dhe rastet e tjera të parapara me Marrëveshje kolektive. Nuk është e diskutueshme se ankuesit ishin në marrëdhënie të pacaktuar të punës në ish-Kompaninë e sigurimit ‘Kosova’, prandaj, në pajtim me dispozitat përkatëse të cekura më lart, marrëdhëniet e punës në fjalë ishin themeluar për kohë të PACAKTUAR... në këto rrethana, punëdhënësi ishte i obliguar të nënshkruajë një kontratë të punës në kohë të pacaktuar me punonjës...”
28. Në mars 2004, parashtruesja dhe dy kolegët e saj kërkuan nga Këshilli Drejtues i “Kosova e re” që t’i zbatojë konkluzionet e Inspektoratit të Punës dhe t’i kthejë ata në vendet e tyre të punës.
29. Pasi kërkesa e lartpërmendur nuk u plotësua, parashtruesja paraqiti padi në Gjykatën Komunale në Prishtinë kundër “Kosova e re”.
30. Në padinë e saj, parashtruesja kërkoi që Gjykata ta konfirmojë statusin e saj të përhershëm të punës dhe të urdhërojë të paditurën, “Kosova e re”, ta kthejë atë në vendin e saj e punës.
31. Më 20 shtator 2004, Gjykata Komunale në Prishtinë, me Aktgjykimin C1. nr. 31/04, aprovoi padinë e parashtrueses si të bazuar dhe konfirmoi se parashtruesja gëzon statusin e punonjësit të “Kosova e re” në Prishtinë për një

kohë të pacaktuar, gjegjësisht gëzon statusin e përhershëm të punës me të gjitha të drejtat që rrjedhin nga ai status. Për më tepër, Gjykata urdhëroi të paditurën që parashtruesen ta kthejë në punë dhe në detyra të punës, sipas kualifikimeve dhe aftësive të saj, me të gjitha të drejtat nga marrëdhënia e punës, në afat 8-ditësh nga data e aktgjykimit, nën kërcënim të ekzekutimit me forcë.

32. Gjykata Komunale, në arsyetimin e saj, ndër të tjera, konstatoi:

“Gjykata, pas analizimit të provave të administruara sipas nenit 8 të LPK-së dhe në bazë të fakteve të vërtetuara, konstatoi se padia e paditëses është e bazuar.

Në rastin konkret, prej fillimit të marrëdhënies së punës, paditësja ka pasur cilësinë e punëtores me kohë të pacaktuar dhe të njëjtës, pa pëlqim paraprak, nuk ka mundur t’i transferohet kjo marrëdhënie pune me kohë të caktuar, për çka vërtetohet se paditësja tërë kohën ka ushtruar ankesa lidhur me këtë status të saj te e paditura.

Në mbështetje të këtij vlerësimi të Gjykatës, është edhe konstatimi i Inspeksionit të Punës, të dt. 15 tetor 2003, si dhe kushtet nga Tenderi i BPK-së, të dt. 07 shkurt 2002, ku gjithashtu është theksuar se punëtorët ekzistues të kompanisë së mëparshme të sigurimeve do të transferohen në Kompaninë e tashme të sigurimeve ‘Kosova e re’.

... në bazë të provave të nxjerra, Gjykata vërtetoi se e paditura ‘Kosova e Re’ ka bërë shkelje të procedurës së përcaktuar me Ligj dhe, për këtë arsye, paditëses duhet t’i njihet statusi i punëtorit me kohë të pacaktuar, në vazhdimësi, meqë punët të cilat i ka kryer nuk kanë karakter të përkohshëm as sipas Ligjit apo aktit të paditëses, ndërsa punët e tilla nuk janë shuar e as që është zvogëluar vëllimi i tyre, dhe, për më tepër, punën e mëparshme të paditëses tash e kryen një punëtoare e re, për çka paditësja ka vepruar në kundërshtim me nenin 12 të Rregullores së Ligjit Themelor të Punës, 2001/27.

Po ashtu, Gjykata ka vërtetuar se me marrëveshjen kolektive në fuqi, e cila vlen për të gjithë punëtorët e kësaj kompanie të sigurimeve, nuk është paraparë mundësia e pushimit të marrëdhënies së punës sipas mënyrës siç ka vepruar e paditura”.

33. Më 29 mars 2007, Gjykata e Qarkut në Prishtinë, pas ushtrimit të ankesës nga “Kosova e re”, me Aktgjykimin Ac. nr. 234/2005, vendosi ta hedhë poshtë si të pabazuar ankesën e së njëjtës dhe vërtetoi si të drejtë Aktgjykimin e Gjykatës Komunale në Prishtinë, C1. nr. 31/2004, e 29 shtatorit 2004.
34. Gjykata e Qarkut në Prishtinë, në Aktgjykimin Ac. nr. 234/2005, ndër të tjera, arsyeton:

“Sipas vlerësimit të kolegjit, janë të pabazuara thëniet ankimore të të paditurës (Kompania e sigurimeve ‘Kosova e re’) se nga gjykata e shkallës së parë është bërë zbatim i gabuar i së drejtës materiale, këtë sepse me dispozitat e nenit 16 të Marrëveshjes kolektive janë paraparë në mënyrë numerike rastet kur themelohet marrëdhënia e punës me punëtorë me kohë të caktuar te e paditura. Me të njëjtën marrëveshje k është paraparë mënyra e themelimit të

marrëdhënies së punës me punëtorët e transferuar dhe ndryshimi i statusit juridik të punëtorëve të transferuar, sikurse ka vepruar e paditura. Kolegji vlerëson se paditësja, si punëto e transferuar te e paditura, mbi bazën e marrëveshjes së cituar gëzon statusin e njëjtë juridik sikurse punëtorët e tjerë të të paditurës dhe ndryshimi i statusit të marrëdhënies së punës së paditësës prej marrëdhënies së punës me kohë të pacaktuar në marrëdhënie pune me kohë të caktuar, në rastin konkret, nga e paditura është bërë në mënyrë joligjore dhe, me të drejtë, gjykata e shkallës së parë ka vlerësuar se paditësja gëzon të gjitha të drejtat nga marrëdhënia e punës te e paditura, duke filluar prej 4.2.2004, e deri te kthimi në punë dhe në detyra të mëparshme të punës”.

35. Më 10 qershor 2010, Gjykata Supreme e Republikës së Kosovës, pas revizionit të ushtruar nga KS “Kosova e re”, me Aktgjykimin Rev. nr. 308/2007, aprovoi si të bazuar revizionin dhe vendosi të ndryshojë Aktgjykimin e Gjykatës së Qarkut në Prishtinë, Ac. nr. 234/2005, e 29 marsit 2007, si dhe Aktgjykimin e Gjykatës Komunale në Prishtinë, C1. n3. 31/2004, e 29 shtatorit 2004.

36. Gjykata Supreme, ndër të tjera, konstatoi:

“Gjykata Supreme e Kosovës ka gjetur se, gjykatat e instancës më të ulët, drejt dhe në mënyrë të plotë kanë vërtetuar gjendjen faktike që ka të bëjë me faktet vendimtare për gjykimin e drejtë të kësaj çështje juridike, por, në bazë të gjendjes së tillë, sipas vlerësimit të kësaj gjykate, gabimisht kanë zbatuar të drejtën materiale kur kanë gjetur se kërkesëpadia e paditësës është e bazuar. Kjo, ngase paditësës, me kontratën e fundit të cilën e ka nënshkruar personalisht, iu ka vazhduar marrëdhënia e punës me kohë të caktuar prej 1.1.2004 gjer më 31.1.2004, e cila skadon me kalimin e kohës së caktuar, sipas dispozitës së nenit 11.1 (d) të Ligjit Themelor të Punës në Kosovë. E paditura, në bazë të dispozitës së nenit 11.5 (a) të ligjit të lartpërmendur, ka njoftuar me shkrim nr. 9, të 3.2.2004, paditësen për shkëputjen e kontratës, ashtu që vlerësimi i gjykatave të instancës më të ulët, se kontrata e punës me kohë të caktuar për periudhën prej datës 1.1.2004 gjer më 31.1.2004, është i kundërligjshëm, sipas vlerësimit të kësaj gjykate është i pabazuar.

Qëndrimi juridik i gjykatave të instancës më të ulët se paditësës është dashur t'i vazhdohet kontrata e punës meqë vendi i punës në të cilin ajo ka punuar ekziston sipas akteve normative të të paditurës, sipas vlerësimit të kësaj gjykate është në kundërshtim me dispozitat e ligjit të lartpërmendur, duke pasur parasysh që kontrata për vazhdimin e marrëdhënies së punës mund të lidhet me pëlqimin e punëdhënësit dhe punonjësit, nëse nuk është në kundërshtim me ligjin dhe me aktet normative, prandaj paditësës i është shkëputur kontrata e punës me skadimin e kohëzgjatjes së punësimit”.

37. Më 8 nëntor 2010, parashtruesja i dorëzoi një letër të hapur Kryetarit të Gjykatës Supreme dhe Misionit të Bashkimit Evropian për Sundimin e Ligjit në Kosovë (në tekstin e mëtejme: EULEX), ku pretendohet shkelja e Kushtetutës së Republikës së Kosovës, para së gjithash e drejta për trajtim të barabartë.
38. Parashtruesja thekson si në vijim: “Para meje kam tri aktgjykime: Rev. nr. 126/2007, Rev. nr. 177/2007 dhe Rev. nr. 308/2007. Ky i fundit është revizioni i lëndës sime. Dy revizionet e lartpërmendura dhe 3-4 të tjerë të ish-kolegëve

janë gjykuar në Gjykatën Supreme të Kosovës në dobi të ish-kolegëve të mi dhe e paditura Kompania e sigurimit 'Kosova e re' është detyruar t'i kthejë ata në punë dhe t'ua kompensojë dëmin material që ua ka shkaktuar. Arsyeimi në të dy aktgjykimet e revizioneve të lartpërmendura është i plotë dhe vërteton drejtësinë e aktgjykimeve të instancave të tjera gjyqësore të shkallës së parë dhe të shkallës së dytë. Krejt e kundërta ndodh në aktgjykimin e revizionit të lëndës sime që është joggjithëpërfshirës, i paplotë, i cunguar dhe që i mungojnë elementet relevante”.

[...]

39. Parashtruesja, me tej, vazhdon: “Me dispozitat e nenit 11 dhe nenit 12 të Ligjit Themelor të Punës dhe të neneve 89-95 të Marrëveshjes kolektive, për marrëdhëniet e punës së të paditurës janë caktuar bazat juridike për shuarjen e punësimit, por nga shkresat e lëndës nuk rezulton se është përmbushur ndonjë nga bazat ligjore për ndërprerjen e marrëdhënies së punës, prandaj njoftimi i të paditurës, me të cilin paditësit iu ka bërë me dije mosvazhdimi i kontratës nuk mund të jetë me ndikim ligjor në shuarjen e marrëdhënies së punës të paditëses. Pikërisht kjo i mungon arsyetimit në aktgjykimin e revizionit tim”.

Pretendimet e parashtrueses së kërkesës

40. Parashtruesja e kërkesës pretendon se Gjykata Supreme, me Aktgjykimin Rev. nr. 308/2007, e 10 qershorit 2010, e ka vënë atë në pozitë të pabarabartë *vis-à-vis* ish-kolegëve, të cilët kanë qenë në situatë të njëjtë me të, gjegjësisht që kanë pasur statusin e punësimit të përhershëm në kompaninë e njëjtë dhe kanë fituar rastin në Gjykatën Supreme, më pas janë kthyer në vendet e tyre të mëparshme të punës.
41. Parashtruesja e kërkesës argumenton se vetëm në rastin e saj është vendosur ndryshe në Gjykatën Supreme, dhe kështu ajo ka rënë viktimë e padrejtësisë dhe e diskriminimit. Fillimisht, ajo i ka bashkangjitur kërkesës së saj dy aktgjykimet e Gjykatës Supreme, të dyja janë nxjerrë më 17 janar 2008 (Rev. nr. 126/2007 dhe Rev. nr. 177/2007), të cilat kanë të bëjnë me dy ish-kolegët e saj, me ç'rast, në parashtrësën e saj me shkrim të 26 shtatorit 2011, parashtruesja i kishte përmendur emrat e 6 ish-kolegëve të saj që e kishin fituar rastin në Gjykatën Supreme (duke përfshirë emrat e dy kolegëve, aktgjykimet e të cilëve tashmë i ka dorëzuar).
42. Parashtruesja pretendon shkelje të nenit 3.2 [Barazia para Ligjit] dhe shkelje të nenit 24.1 [Barazia para Ligjit] të Kushtetutës.

Dispozita të rëndësishme ligjore

Dispozita të rëndësishme të Rregullores së UNMIK-ut, nr. 2001/27, për Ligjin Themelor të Punës në Kosovë

*Neni 10, Kontrata e punës:
10.1 Kontrata e punës mund të lidhet:
(a) për një kohë të pacaktuar ose
(b) për një kohë të caktuar.*

Neni 11, Shkëputja e kontratës së punës:

11.1 Kontrata e punës shkëputet:

- (a) me rastin e vdekjes së punonjësit;*
- (b) me marrëveshje me shkrim ndërmjet punonjësit dhe punëdhënësit;*
- (c) në rastet e rënda të sjelljes së keqe nga punonjësit;*
- (ç) për shkak të përmbushjes së pakënaqshme të detyrave të punës nga ana e punonjësit;*
- (d) me skadimin e kohëzgjatjes së punësimit; dhe*
- (dh) sipas fuqisë ligjore.*

11.2 Kontrata e punës shkëputet nga punëdhënësi në rastet e rënda të sjelljes së keqe ose të përmbushjes së pakënaqshme të detyrave të punës nga punonjësi.

11.5 Në rastet kur zbatohet neni 11.2:

- (a) punëdhënësi do ta njoftojë punonjësën me shkrim për qëllimin e tij për ta ndërprerë kontratën e punës. Ai njoftim përfshin edhe shkaqet për shkëputjen e kontratës së punës; dhe*
- (b) punëdhënësi do ta mbajë një takim me punonjësën me ç'rast punëdhënësi ia shpjegon me gojë punonjësit shkaqet e shkëputjes së kontratës. Në rast se punonjësi është anëtar i ndonjë sindikate, ka të drejtë që në atë takim të jetë i pranishëm edhe një përfaqësues i sindikatës.*

Neni 12, Shkëputja e kontratës së punës për shkak të ndryshimeve ekonomike, teknologjike ose strukturale në ndërmarrje:

12.1 Kontrata e punës mund të shkëputet nga punëdhënësi për shkak të ndryshimeve ekonomike, teknologjike ose strukturale në ndërmarrje. Ndryshimet e tilla paraqesin rastet kur punëdhënësi bën ndryshime në prodhim, në programim, në organizim, në strukturë dhe në teknologji, të cilat kërkojnë zvogëlim të numrit të punonjësve. Në rastet kur për këtë arsye largohen nga puna të paktën 50 punonjës konsiderohet se largimi nga puna është i shkallës së gjerë.

Dispozita të rëndësishme të Marrëveshjes kolektive me KS “Kosova e re”, nr. 686, e 7 tetorit 2002

“Neni 1

Me këtë marrëveshje përcaktohen të drejtat dhe detyrimet në mes të Kompanisë së sigurimeve ‘Kosova e re’, me seli në Prishtinë, në tekstin e mëtejme punëdhënësi, dhe të të punësuarve të kësaj kompanie në pajtim me ligjin, me Marrëveshjen kolektive në nivel të Kosovës, në nivel të sektorit dhe të akteve të tjera juridike.

Neni 2

Të drejtat dhe detyrimet e tjera, të cilat nuk janë përfshirë me këtë marrëveshje, realizohen në bazë të ligjit dhe marrëveshjeve të tjera kolektive.

[...]

Neni 15

Marrëdhënia e punës mund të themelohet, me kohë të pacaktuar dhe me kohë të caktuar.

Neni 16

Marrëdhënia e punës me kohë të caktuar mund të themelohet në këto raste:

- të zëvendësimit të të punësuarit, i cili mungon nga puna;
- të rritjes së përkohshme të vëllimit të punës;
- për praktikantët në kohë të caktuar;

[...]

Neni 103

Kjo kontratë do të jetë në fuqi tri vjet.

Neni 104

Kjo marrëveshje hyn në fuqi 8 ditë pas publikimit dhe regjistrimit të saj”.

Dispozita të rëndësishme të Tenderit të BPK-së

IV. “BPK-ja parasheh që kompania ofertuese e suksesshme do të bëjë transferim të të gjithë të punësuarve të kompanisë në Kompaninë ‘Kosova e re”.

Vlerësimi

43. Në mënyrë që të jetë në gjendje të shqyrtojë kërkesën e parashtrueses, Gjykata duhet së pari të vlerësojë nëse parashtruesja e kërkesës i ka plotësuar kërkesat e parapara me Kushtetutë, siç specifikohen më tutje me Ligj dhe me Rregullore të punës të Gjykatës.
44. Gjykata, po ashtu, duhet të vlerësojë nëse parashtruesja e kërkesës është palë e autorizuar për të parashtruar kërkesë në Gjykatë, në pajtim me kërkesat e nenit 113.7 të Kushtetutës. Parashtruesja është person fizik dhe është palë e autorizuar, në përputhje me kërkesat e nenit 113.7 (Kërkesat individuale) të Kushtetutës.
45. Gjykata, po ashtu, duhet të përcaktojë nëse parashtruesja i ka përmbushur kërkesat e shterjes së mjeteve juridike vendëse, të përcaktuara me nenin 113.7 dhe me nenin 47.2 të Ligjit, që thotë: “[..] Individidi mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.
46. Përkitazi me këtë, Gjykata dëshiron t’i referohet Rastit KI41/09, të vetë kësaj gjykate, ku thuhet:

“Gjykata dëshiron të theksojë se arsyetimi mbi kërkesën e shterimit, siç është interpretuar nga Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (shih nenin 53 të Kushtetutës), është që t’ju ofrojnë autoriteteve në fjalë, duke përfshirë gjykatat, mundësinë për të parandaluar ose për të korrigjuar shkeljen e supozuar të Kushtetutës. Rregulli bazohet në supozimin se korniza ligjore e Kosovës do të

sigurojë mjete efektive për mbrojtje nga shkelja e të drejtave kushtetuese. Ky është një aspekt i rëndësishëm i karakterit subsidiar të Kushtetutës (Shih, mutatis mutandis, ECHR, Selmouni v. France, nr. 25803/94, Vendim i datës 28 korrik 1999). Megjithatë, nuk është e nevojshme që të drejtat kushtetuese të cekën në mënyrë eksplicite gjatë procedurës në fjalë. Derisa kjo çështje është cekur në mënyrë absolute ose substanciale, kërkesa mbi shterimin e mjeteve është plotësuar (Shih, mutatis mutandis, ECHR, Azinass v. Cyprus, nr. 56679/00, Vendimi i datës 28 prill 2004)”.

Për sa i përket kësaj, Gjykata dëshiron të theksojë se parashtruesve të kërkesës ju kërkohet që të shterin vetëm mjetet juridike, të cilat janë efektive dhe në dispozicion. Mjetet diskrecionale ose te jashtëzakonshme nuk duhet të shteren, për shembull të kërkosh nga gjykata që të rishqyrtojë aktvendimin e saj (Shih, mutatis mutandis, ECHR, Çinar v. Turkey, nr. 28602/95, Vendimi i datës 13 nëntor 2003).

Kur parashtruesi i kërkesës ka provuar një prej mjeteve juridike, të cilin Gjykata e konsideron si të papërshtatshëm, kohëzgjatja e veprimit nuk e ndërpret rrjedhën e afatit kohor katërmuajsh (neni 49, Afatet, i Ligjit), e cila mund të rezultojë në refuzimin e kërkesës si jashtë afatit (Shih, mutatis mutandis, ECHR, Prystavka, Rezgui v. France, nr. 49859/99, Vendimi i datës 7 nëntor 2000).

47. Në këtë rast, Gjykata vëren se parashtruesja e konteston aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, me të cilin kjo e fundit lejoi reviziononin e parashtruar nga “Kosova e re” kundër aktgjykimeve të gjykatave të instancave më të ulët. Dhe, në mungesë të ndonjë mjeti tjetër të disponueshëm ligjor, në rrethanat e këtij rasti, Gjykata konkludon se parashtruesja e ka plotësuar kushtin e shterimit të mjeteve.
48. Po ashtu, pasi kërkesa është qartazi e bazuar, Gjykata Kushtetuese vendos se kërkesa e parashtrueses është e pranueshme.

Meritat

49. Parashtruesja e kërkesës pretendon se Aktgjykimi Rev. nr. 308/2007 i Gjykatës Supreme, i 10 qershorit 2012, shkel të drejtat e saj, që janë shkelje të drejtave të njeriut, të garantuara me nenin 3.2 [Barazia para Ligjit] dhe me nenin 24.1 [Barazia para Ligjit] të Kushtetutës.
50. Përkitazi me të drejtat e kërkuara nga parashtruesja, Gjykata rikujton se “është autoriteti përfundimtar për karakterizimin që do të jepet në ligjin përkitazi me faktet e rastit dhe nuk është i lidhur me karakterizimin dhënë një parashtruesi ose një qeverie. Një ankesë është e karakterizuar nga faktet e pretenduara në të dhe jo thjesht nga bazat ligjore apo argumentet në të cilat mbështetet”. (Shih, Aktgjykimi i GJEDNJ-së në Rastin Ştefanica dhe të tjerët kundër Rumanisë, i 2 nëntorit 2010, para. 23).
51. Prandaj, Gjykata do të analizojë ankesat e parashtrueses së kërkesës sipas nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6.1 të KEDNJ-së [E Drejta për Proces të Drejtë]; sipas nenit 24 [Barazia

para Ligjit] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 14 [Ndalimi i Diskriminimit]; dhe sipas nenit 6.1 të KEDNJ-së.

Praktika gjyqësore e Gjykatës Supreme sa i përket ish-kolegëve të parashtrueses

52. Parashtruesja e kërkesës argumenton se të gjithë ish-kolegët e saj të punës, që kishin qenë në të njëjtën pozitë, kishin fituar rastet e tyre në Gjykatën Supreme dhe se, rrjedhimisht, ajo ishte viktimë e diskriminimit.
53. Në këtë drejtim, Gjykata, më 7 dhjetor 2012, i pranoi kopjet e vërtetuara të gjashtë aktgjykimeve të Gjykatës Supreme. Tri aktgjykimet e para janë marrë më 17 janar 2010 (Rev. nr. 126/2007, Rev. nr. 177/2007 dhe Rev. nr. 183/2007); një aktgjykim është marrë më 28 janar 2008 (Rev. nr. 180/2006); aktgjykimi i pestë është marrë në rastin e parashtrueses më 10 qershor 2010 (Rev. nr. 308/2007); dhe, i gjashti, është marrë më 7 shkurt 2011 (Rev. nr. 154/2008), gjegjësisht 7 muaj pas aktgjykimit të rastit të parashtrueses.
54. Gjykata vëren se, në të gjitha rastet para Gjykatës Supreme, pala e paditur ka qenë e njëjtë, respektivisht “Kosova e re”, porse Gjykata Supreme konsideronte se objekti i çështjes, në rastin e parashtrueses, ishte tjetër nga rastet e kolegëve të saj.
55. Kështu që, përderisa në rastet e ish-kolegëve të parashtrueses së kërkesës Gjykata Supreme kishte cilësuar si objekt të çështjes konfirmimin e statusit të punësimit të përhershëm dhe kthimit të tyre në vendet e punës në “Kosova e re”, në rastin e parashtrueses Gjykata Supreme konsideroi se objekti i çështjes kishte të bënte me vazhdimin e kontratës së saj me “Kosova e re”.
56. Gjykata, gjithashtu, vëren se në pjesën operative të aktgjykimeve të Gjykatës Supreme, në rastin e ish-kolegëve të parashtrueses, thuhet:
- “Refuzohet si i pabazuar revizioni i të pandehurit, parashtruar kundër aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Prishtinë...”.*
57. Gjykata, më tej, vëren se arsyetimet e Gjykatës Supreme, të dhëna në këto raste, në thelb janë të njëjta dhe konsideron se është me rëndësi të citohet, si shembull, një pjesë e rëndësishme e aktgjykimit të Gjykatës Supreme, i marrë më 7 shkurt 2011 (Rev. nr. 54/2008), gjegjësisht 7 muaj pas aktgjykimit në rastin e parashtrueses së kërkesës:

“Për faktin se punët të cilat i ka kryer paditësja në vendin e punës në të cilin është sistematizuar nuk janë të natyrës së përkohshme apo të kohëpaskohshme, por të natyrës së përhershme, rezulton se paditësja ka themeluar marrëdhënie të punës me kohë të pacaktuar. Ky lloj i marrëdhënies së punës është themeluar në pajtim me dispozitën e nenit 10.1, pika (a), e Rregullores së UNMIK-ut, nr. 2001/27, për Ligjin Themelor të Punës në Kosovë dhe me nenin 15 të Marrëveshjes kolektive, të të paditurës, për marrëdhëniet e punës, sepse sipas dispozitës së nenit 16 të kësaj rregulloreje marrëdhënia e punës me kohë të caktuar mund të themelohet në këto raste: të zëvendësimit të punëtorit i cili mungon nga puna, të rritjes së përkohshme të

vëllimit të punës, të praktikantit, dhe në rastet e tjera të parapara me ligj dhe me marrëveshje kolektive. Përkundër faktit se e paditura, me kontratat e sipërpërmendura, i ka vazhduar paditëses marrëdhënien e punës për kohë të caktuar, gjykatat e instancës më të ulët kanë konkluduar drejt se kontratat e tilla janë në kundërshtim me dispozitat e sipërpërmendura ligjore, ngase detyrat nga vendi i punës kanë qenë të natyrës së përhershme dhe se një kontratë e tillë është në kundërshtim jo vetëm me dispozitat e përmendura juridike, por edhe me parimin e ndërgjegjshmërisë dhe ndershmërisë - bona fide, kur katër vjet vazhdimisht paditësja mbahet në një gjendje pasigurie juridike, prandaj gjykatat e instancës më të ulët kanë konkluduar drejt se paditësja ka statusin e marrëdhënies së punës me kohë të pacaktuar.

Me dispozitat e nenit 11 dhe të nenit 12 të ligjit të përmendur të punës dhe të neneve 89-95 të Marrëveshjes kolektive mbi marrëdhëniet e punës së të paditurës janë caktuar bazat juridike për ndërprerjen e marrëdhënies së punës, por nga shkresat e lëndës nuk rezulton se është përmbushur ndonjë nga bazat ligjore për ndërprerjen e marrëdhënies së punës, prandaj njoftimi i të paditurës me të cilën paditësja iu ka bërë me dije mosvazhdimi i kontratës nuk mund të jetë me ndikim ligjor në ndërprerjen e marrëdhënies së punës së paditësjes”.

Sa i përket nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së

58. Parashtruesja i ka shprehur ankesat e saj sipas Kushtetutës dhe KEDNJ-së, si në vijim: “Arsyetimi në të dy aktgjykimet për revizionin e lartpërmendur është i plotë dhe konfirmon drejtësinë e aktgjykimeve të gjykatave të instancave më të ulëta. Megjithatë, e kundërta ndodh vetëm në gjykimin e revizionit në rastin tim, që është ekskluzive, e njëanshme dhe që i mungojnë elementet e rëndësishme”.
59. Parashtruesja pohon se Gjykata Supreme i ka shkelur të drejtat e saj, pasi që, në rastin e saj, mori aktgjykim, i cili ishte i ndryshëm nga aktgjykimet e nxjerra nga e njëjta Gjykatë, në rastet e ish-kolegëve të saj, të cilët e paditën të njëjtën të paditur (“Kosova e re”) dhe se objekti i çështjes së kërkesave të tyre ishte i njëjtë (konfirmimi i statusit të tyre të përhershëm të punës).
60. Përkitazi me këtë, Gjykata thirret në dispozitat vijuese ligjore:

Neni 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] i Kushtetutës:

“Të drejtat e njeriut dhe liritë themelore, të garantuara me këtë Kushtetutë, interpretohen në harmoni me vendimet gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut”.

Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] i Kushtetutës parasheh si në vijim:

“1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike”.

Dhe, neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut parasheh:

“Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, ... nga një gjykatë ...në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij...”.

61. Gjykata Kushtetuese përsërit se nuk është detyrë e saj, sipas Kushtetutës, të veprojë si një gjykatë e apelit, apo gjykatë e instancës së katërt, sa i përket vendimeve të marra nga gjykatat e rregullta, duke përfshirë edhe Gjykatën Supreme. Në përgjithësi, “Gjykatat gjykojnë në bazë në Kushtetutës dhe ligjit” (Neni 102 i Kushtetutës). Më saktësisht, është detyrë e gjykatave të rregullta të interpretojnë dhe të zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (Shih, *mutatis mutandis*, Garcia Ruiz kundër Spanjës [GC], nr. 30544/96, para. 28, Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut [GJEDNJ], 1999-1).

Parimet e përgjithshme përkitazi me vendimet gjyqësore kundërthënëse

62. Për të kuptuar më mirë këto parime të përgjithshme, Gjykata i referohet aktgjykimit të kohëve të fundit, të Dhomës së Madhe, në rastin e Nejdet Sahin dhe Perihan Sahin kundër Turqisë ([GC], nr. 13279/05, 20 tetor 2011), ku GJEDNJ-ja përsëriti parimet kryesore, të zbatueshme në rastet kur ka vendime gjyqësore kundërthënëse. Këto mund të përmbliidhen si më poshtë:

“(i) Nuk është detyrë e gjykatës që të trajtojë gabimet e fakteve apo të ligjit, që pretendohen të jenë kryer nga gjykatat vendëse, përpos nëse dhe përderisa nuk i shkel të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Konventë (Shih, Garcia Ruiz v. Spain [GC], nr. 30544/96, para. 28, GJEDNJ, 1999-1). Gjithashtu, nuk është funksioni i saj, përveç në rast të arbitraritetit të qartë, të krahasojë vendimet e ndryshme të gjykatave vendëse, madje edhe nëse merren në procedurë në dukje të ngjashme, pasi pavarësia e këtyre gjykatave duhet të respektohet (Shih, Adams v. Letonisë, nr. 3669/03, § 118, 24 qershor 2008);

(ii) Mundësia e vendimeve gjyqësore në konflikt është një tipar i natyrshëm i çdo sistemi gjyqësor, i cili është bazuar në një rrjet gjyqësor dhe gjykatave të apelit me autoritet mbi fushën e juridiksionit të tyre territorial. Divergjenca të tilla gjithashtu mund të lindin brenda të njëjtës gjykatë. Kjo, në vetvete, nuk mund të konsiderohet në kundërshtim me Konventën (Shih, Santos Pinto kundër Portugalisë, nr. 39005/04, paragrafi 41, 20 maj 2008, dhe Tudor Tudor, cituar më lart, paragrafi 29);

(iii) Kriteret që udhëheqin vlerësimin e Gjykatës së kushteve në të cilat vendimet kontradiktore të gjykatave të ndryshme të brendshme që vendosin në instancën e fundit janë në shkelje të kërkesave të gjykimit të drejtë të parashikuara në nenin 6, paragrafi 1, të Konventës konsistojnë në vendosjen nëse ‘dallimet e thella dhe në kohë të gjatë’ ekzistojnë në praktikën gjyqësore të gjykatave vendëse, nëse ligji vendës parashikon makineri për tejkalimin e këtyre mospërputhjeve, nëse kjo makineri është zbatuar dhe, nëse është e nevojshme, deri në çfarë ndikimi (Shih, Jordan Jordanov dhe të tjerë, cituar më lart, paragrafët 49 e 50; Shih, gjithashtu, Beian (nr. 1), cituar më lart, paragrafët 34 e 40; Stefan dhe Stef v Rumani, nr. 24428/03 dhe nr. 26977/03, paragrafët 33 e 36, 27 janar 2009; Schwarzkopf dhe Taussik, cituar më lart, 2 dhjetor 2008; Tudor Tudor, cituar më lart, paragrafi 31, dhe Ștefănică dhe të tjerë, cituar më lart, paragrafi 36);

(iv) Vlerësimi i Gjykatës gjithashtu ka qenë gjithmonë i bazuar në parimin e sigurisë juridike e cila është e nënkuptuar në të gjitha nenet e Konventës dhe përbën një nga aspektet themelore të sundimit të ligjit (shih, ndër autoritetet tjera, Beian (nr. 1), cituar më lart, paragrafi 39; Iordan Iordanov dhe të tjerë, cituar më lart, § 47, dhe Ştefănică dhe të tjerë, cituar më lart, paragrafi 31);

(v) Parimi i sigurisë juridike, garanton, ndër të tjera, një stabilitet të caktuar në situata ligjore dhe kontribuon në besimin e publikut në gjykata. Qëndrueshmëria e vendimeve gjyqësore në konflikt, nga ana tjetër, mund të krijojë një gjendje të paqartësisë ligjore dhe ka të ngjarë të zvogëlojë besimin e publikut në sistemin gjyqësor, ndërsa besimi i tillë qartë është një nga komponentet thelbësore të një shteti të bazuar në sundimin e ligjit (Shih, Paduraru v Rumanisë, paragrafi 98, nr. 63252/00, KEDNJ 2005-XII (ekstrakte); Vinčić dhe të tjerët kundër Serbisë, nr. 44698/06, paragrafi 56, 1 dhjetor 2009; dhe Ştefănică dhe të tjerët, të cituar më lart, paragrafi 38);

(vi) Megjithatë, kërkesat e sigurisë ligjore dhe të ruajtjes së besimit legjitim të publikut nuk ofrojnë një të drejtë të fituar në konsistencën e praktikës gjyqësore (Shih. Unédic kundër Francës, nr. 20153/04, paragrafi 74, 18 dhjetor 2008). Zhvillimi i praktikës gjyqësore nuk është, në vetvete, në kundërshtim me administrimin e duhur të drejtësisë, pasi që dështimi për të mbajtur një qëndrim dinamik dhe zhvillues do të rrezikonte për të penguar reformën apo përmirësimin (Shih, Atanasovski v “ish-Republika Jugosllave e Maqedonisë”, nr. 36.815 /03, paragrafi 38, 14 janar 2010”).

Zbatimi i parimeve të përgjithshme në rastin e tanishëm

63. Në mënyrë që të zbatojë testin nga aktgjykimi i GJEDNJ-së, i cekur më lart në vendimin e Gjykatës Supreme për rastin e parashtrueses së kërkesës dhe atyre të lëshuara në pesë rastet e tjera identike me rastin e parashtrueses, Gjykata duhet të analizojë nëse, në rastin e parashtrueses së kërkesës, Gjykata Supreme ka dhënë arsye të mjaftueshme për refuzimin e argumenteve të parashtrueses, ose nëse aktgjykimi i saj tregon “arbitraritet të dukshëm”.
64. Në këtë aspekt, Gjykata i referohet praktikës së vet gjyqësore, tashmë të vendosur mirë përkritazi me detyrimet e gjykatave të rregullta për të ofruar arsye për aktgjykimet e tyre, për shembull në rastin e saj, “KEK, Aktgjykimi i I-rë”, si dhe në aktgjykimin e saj të kohëve të fundit, të miratuar më 7 dhjetor 2012, në Rastin KI72/12, Veton Berisha dhe Ifete Haziri, Vlerësim i kushtetutash,ërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, A. nr. 1053/2008, të 31 majit 2012, ku Gjykata konstatoi shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6.1 të KEDNJ-së.
65. Në Aktgjykimin e vet të I-rë të KEK-ut, Gjykata kujton praktikën gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejta të Njeriut, si në vijim:

“Neni 6.1 i KEDNJ-së i obligon gjykatat të japin arsye për aktgjykimet e tyre. Megjithatë, kjo nuk nënkupton të kërkuarit e përgjigjes së detajuar në çdo argument apo pyetje. Masa, deri në të cilën aplikohet obligimi për të dhënë arsye, mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit. Për më tepër, është e nevojshme të merret parasysh, inter alia, shumëllojshmëria e parashtrësve që pala mund të sjellë para gjykatave dhe dallimet që ekzistojnë në Shtetet Kontraktuese në lidhje me dispozitat ligjore, rregullat zakonore, opinionin

ligjor dhe prezantimin dhe hartimin e aktgjykimeve. Kështu, çështja nëse një gjykatë ka dështuar të përmbushë detyrimin të japë arsyet, që kërkohen nga neni 6 i Konventës, mund të përcaktohet vetëm në dritën e rrethanave të rastit (Shih, Ruiz Torija kundër Spanjës, Aktgjykimi i 9 dhjetorit 1994, Seria A, nr. 303-A, paragrafi 29).

66. Në Rastin KI72/12, Veton Berisha dhe Ifete Haziri, Gjykata theksoi më tej: *“GJEDNJ-ja konsideron se, derisa autoritetet gëzojnë liri të konsiderueshme në zgjedhjen e mjeteve të përshtatshme për të siguruar se sistemet e tyre gjyqësore janë në përputhje me kërkesat e nenit 6(1) të Konventës, gjykatat e tyre duhet t’i tregojnë me qartësi të mjaftueshme bazat mbi të cilat e kishin bazuar vendimin e tyre”.* (Shih, *Hadjianastassiou vs. Greqisë*, Aktgjykimi i GJEDNJ-së, i 16 dhjetorit 1992, paragrafi 33). Në një aktgjykim të kohëve të fundit, GJEDNJ-ja përsëriti se *“aktgjykimet e gjykatave dhe të tribunaleve duhet t’i theksojnë në mënyrë adekuate arsyet në të cilat ata bazohen”.* (Shih, *Tatishvili vs. Rusisë*, Aktgjykimi i GJEDNJ-së, i 22 shkurtit 2007, paragrafi 58).
67. Rrjedhimisht, nëse parashtresa është thelbësore për rezultatin e rastit, siç është në këtë rast – statusi i përhershëm i punësimit të parashtrueses së kërkesës, gjykata pastaj duhet të merret posaçërisht me të në gjykimin e saj.
68. Në Rastin KI 72/12, Veton Berisha dhe Ifete Haziri, Gjykata theksoi më tej: *“Në rastin Hiro Balani vs. Spanjës, parashtruesi kishte paraqitur parashtrësë në gjykatë, me të cilën kërkonte përgjigje të veçantë dhe të qartë. Gjykata dështoi ta japë atë përgjigje, duke e bërë të pamundur konstatimin se nëse ajo thjesht e kishte lënë pas dore të merrej me çështjen, ose e kishte ndërmend ta refuzonte dhe, nëse është ashtu, cilat ishin arsyet për refuzimin e saj. Nga GJEDNJ-ja u gjet se kjo ishte shkelje e nenit 6 (1) të Konventës. Rrjedhimisht, deklarata e arsyeve duhet t’i mundësojë personit, të cilit i drejtohet vendimi dhe opinionit në përgjithësi, për ta ndjekur arsyetimin, i cili e çoi gjykatën të marrë vendimin konkret. Prandaj, arsyetimi i vendimit duhet ta theksojë raportin ndërmjet gjetjeve të meritave dhe reflektimit, kur t’i shqyrtojë provat e propozuara nga një anë dhe konkluzionet ligjore nga ana tjetër. Aktgjykimi i gjykatës do ta shkelë parimin kushtetues të ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje, nëse arsyetimi i dhënë dështon të përmbajë fakte të vërtetuara dhe dispozita ligjore si dhe marrëdhënien logjike ndërmjet tyre”.*
69. Në rastin konkret, Gjykata vëren se parashtruesja e kërkesës kërkoi nga gjykatat e rregullta ta konfirmojnë statusin e saj të përhershëm të punësimit në të njëjtën mënyrë siç kanë vepruar në rastet e ish-kolegëve të saj. Ajo iu referua, në veçanti, dispozitave të Marrëveshjes kolektive në fuqi, përkritazi me statusin e saj të punësimit, si dhe dispozitave përkatëse të Rregullores së UNMIK-ut për Ligjit Themelor të Punës në Kosovë. Gjithashtu, ajo paraqiti prova se kishte të drejtë të gëzonte të gjitha të drejtat nga statusi i punësimit të përhershëm, siç kishin konfirmuar gjetjet e Inspektoratit të Punës. Sa i përket aktgjykimeve të Gjykatës Supreme në rastet identike të ish-kolegëve të saj, në bazë të fakteve të ngjashme me ato të rastit të parashtrueses, parashtruesja e kërkesës në mënyrë legjitime mund të priste refuzimin e revizionit të iniciuar nga “Kosova e re”.

70. Megjithatë, edhe pse Gjykata Supreme, siç shihet nga teksti i aktgjykimit të kontestuar, gjeti se gjykatat e instancës më të ulët kanë konstatuar në mënyrë të drejtë dhe të plotë gjendjen faktike për faktet vendimtare për një gjykim të drejtë të rastit, kjo, me sa duket, nuk ka analizuar pretendimin e parashtrueses së kërkesës në të njëjtën mënyrë siç ka vepruar në rastet e ish-kolegëve të saj dhe siç kishte vepruar gjykata e instancës më të ulët në rastin e parashtrueses. Në vend të kësaj, pikëpamja e Gjykatës Supreme, përkundër parashtrësive të parashtrueses, si objekt të çështjes në rastin e saj ka konsideruar vazhdimin e kontratës me kohë të caktuar dhe aspak nuk ka marrë parasysh argumentet dhe provat e parashtrueses sa i përket pretendimeve të saj se ka të drejtë për status të përhershëm të punësimit dhe për kthim në vendin e saj të punës.
71. Kështu që, edhe pse parashtruesja në mënyrë të qartë kishte ngritur çështjen e statusit të përhershëm të punësimit në po të njëjtën mënyrë si edhe ish-kolegët e saj para Gjykatës Supreme, Gjykata Supreme e konsideroi ankesën e saj vetëm si çështje të vazhdimit të kontratës.
72. Rrjedhimisht, Gjykata Supreme, në aktgjykimin për rastin e parashtrueses së kërkesës, vendosi ndryshe nga rastet e tjera identike të ish-kolegëve të parashtrueses. Në vend të gjetjeve të atyre rasteve se gjykatat e instancave më të ulëta *“kanë zbatuar në mënyrë të drejtë dispozitat e procedurës kontestimore dhe të drejtën materiale kur kanë gjetur se kërkesëpadia e paditësit është e bazuar”*, në rastin e parashtrueses, Gjykata Supreme gjeti se gjykatat e instancave më të ulëta *“gabimisht kishin zbatuar të drejtën materiale kur gjetën se kërkesëpadia e paditëses është e bazuar”*.
73. Gjykata Supreme, më tej, konstatoi: *“Qëndrimi juridik i gjykatave të instancës më të ulët se paditëses është dashur t’i vazhdohet kontrata e punës meqë vendi i punës në të cilin ajo ka punuar ekziston sipas akteve normative të të paditurës, sipas vlerësimit të kësaj gjykate, është në kundërshtim me dispozitat e ligjit të lartpërmendur, duke pasur parasysh që kontrata për vazhdimin e marrëdhënies së punës mund të lidhet me pëlqimin e punëdhënësit dhe të punonjësit, nëse nuk është në kundërshtim me ligjin dhe me aktet normative, prandaj paditëses i është shkëputur kontrata e punës me skadimin e kohëzgjatjes së punësimit”*.
74. Nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të vendosë se cila do të ishte mënyra më e përshtatshme për Gjykatën Supreme që të merrej me argumentet e parashtrueses përkitazi me statusin e saj të punësimit të përhershëm në bazë të marrëveshjes së përmendur kolektive dhe ligjit në fuqi.
75. Megjithatë, sipas opinionit të Gjykatës Kushtetuese, aktgjykimi i Gjykatës Supreme, duke neglizhuar vlerësimin e duhur të argumenteve të parashtrueses përkitazi me statusin e përhershëm të punësimit, edhe pse ato ishin specifike, relevante dhe të rëndësishme, nuk i plotësoi detyrimet e Gjykatës Supreme sipas nenit 6.1 të KEDNJ-së për të plotësuar detyrimet e cekjes së arsyeve (*Shih, mutatis mutandis, GJEDNJ, Aktgjykimi i 18 korrikut 2006, në rastin Pronina kundër Ukrainës, Kërkesa nr. 63566/00; Shih, gjithashtu, Aktgjykimin e Gjykatës në Rastin Nr. KI40/09, Imer Ibrahim dhe 48 punonjës të tjerë të KEK-ut, gjegjësisht “Aktgjykimi i KEK-ut”*).

76. Për më tepër, Gjykata vëren se Gjykata Supreme, në Aktgjykimin Rev. nr. 154/2008, e 7 shkurtit 2011, gjegjësisht 7 muaj pas aktvendimit të saj në rastin e parashtrueses, nuk përsëriti gjetjet e veta në rastin e parashtrueses, por përsëri vendosi në po të njëjtën mënyrë, siç kishte vepruar në katër rastet para rastit të parashtrueses së kërkesës, duke konsideruar konfirmimin e statusit të përhershëm të punësimit si objekt të çështjes së kontesteve dhe duke përdorur arsyetime të ngjashme voluminoze dhe të detajuara për të refuzuar revizionin e paraqitur nga “Kosova e re”.
77. Në këto rrethana, Gjykata Kushtetuese gjen se Gjykata Supreme ka vepruar në mënyrë të dukshme arbitrare në rastin e parashtrueses së kërkesës, në kundërshtim me parimet e shtjelluara nga GJEDNJ-ja në aktgjykimin e vet, të përmendur më lart, në rastin *Nejdet Sahin dhe Perihan Sahin kundër Turqisë* [GC], nr. 13279/05, 20 tetor 2011.
78. Prandaj, Gjykata konkludon se ka pasur shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6.1 të KEDNJ-së.

Sa i përket shkeljeve të pretenduara të nenit 3.2 dhe të nenit 24.1 të Kushtetutës

79. Gjykata vëren se parashtruesja, po ashtu, ka argumentuar që Gjykata Supreme, me Aktgjykimin Rev. nr. 308/2007, e 10 qershorit 2010, e ka vendosur atë në një pozitë të pabarabartë *vis-a-vis* ish-kolegëve të saj. Po ashtu, parashtruesja pretendon shkelje të nenit 3.2 [Barazia para Ligjit] dhe të nenit 24.1 [Barazia para Ligjit] të Kushtetutës.
80. Për sa u përket gjetjeve të cekura më lart, përkitazi me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata konsideron se nuk është e nevojshme të vazhdohet me analizimin e kësaj ankese.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në seancën e saj të mbajtur më 29 janar 2013, me shumicë votash:

- I. SHPALL kërkesën të pranueshme;
- II. KONSTATON se ka pasur shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 [E Drejta për Proces të Rregullt] të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut;
- III SHPALL të pavlefshëm Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev. nr. 308/2007, e 10 qershorit 2010;
- IV. KTHEN Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës për rivendosje, në përputhje me Aktgjykimin e Gjykatës Kushtetuese;

- V. MBETET e përkushtuar ndaj çështjes, në pritje të respektimit të këtij urdhri;
- VI. URDHËRON që ky aktgjykim t'u komunikohet palëve dhe, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit, të publikohet në Gazetën Zyrtare;
- VII. DEKLARON se ky aktgjykim është efektiv menjëherë.

Gjyqtari raportues

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Prof. dr. Ivan Čukalović

Prof. dr. Enver Hasani

